



«Ευρωπαϊκή Πολιτική
για την Κλιματική Αλλαγή»

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ ΓΙΑ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

29-30 Απριλίου &
6-7 Μαΐου 2020

Δρ. Λυδία Αβράμη



Διαμόρφωση και εξέλιξη της ευρωπαϊκής περιβαλλοντικής πολιτικής

Κύριοι σταθμοί στην εξέλιξη της ευρωπαϊκής πολιτικής περιβάλλοντος

1^η περίοδος (1952-1971): Με το βλέμμα στραμμένο στην Κοινή Αγορά

Δυναμική ερμηνεία άρθρων 235-100 – έκδοση των πρώτων περιβαλλοντικών οδηγιών

2^η περίοδος (1972-1986): Η Περιβαλλοντική «Επανάσταση»

Σύνοδο Κορυφής των Παρισίων (1972): Απόφαση για ανάληψη κοινοτικής δράσης στο τομέα του περιβάλλοντος.

1^ο Πρόγραμμα Δράσης για το Περιβάλλον (1973-1976)

2^ο Πρόγραμμα Δράσης για το Περιβάλλον (1977-1981)

3^ο Πρόγραμμα Δράσης για το Περιβάλλον (1983-1986)

3^η περίοδος (1987-1992): Επίσημη αναγνώριση της κοινοτικής αρμοδιότητας

Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη (1987): Προσθήκη του νέου Κεφαλαίου VII για το περιβάλλον, επέκταση της ειδικής πλειοψηφίας στη ψηφοφορία των περιβαλλοντικών προτάσεων της Επιτροπής.

4^ο Πρόγραμμα Δράσης για το Περιβάλλον (1987-1992)

Κύριοι σταθμοί στην εξέλιξη της ευρωπαϊκής πολιτικής περιβάλλοντος

4η Περίοδος (1992-2001): Προς την ολοκλήρωση της κοινοτικής πολιτικής περιβάλλοντος

Συνθήκη του Μάαστριχτ (1992): Επέκταση της ειδικής πλειοψηφίας, προσθήκη της αρχής της προφύλαξης, διεύρυνση των στόχων της κοινοτικής περιβαλλοντικής πολιτικής.

5^ο Πρόγραμμα Δράσης για το Περιβάλλον (1993-2000)

Συνθήκη του Άμστερνταμ (1997): Αναγνωρίζεται η «βιώσιμη ανάπτυξη» ως ένας από τους στόχους της Κοινότητας.

5η Περίοδος (2002-2012): Εδραίωση της ευρωπαϊκής περιβαλλοντικής πολιτικής

6^ο Πρόγραμμα Δράσης για το Περιβάλλον (2002-2012)

Συνθήκη της Λισσαβόνας (2009): Νέο κεφάλαιο XXI για την ενέργεια, προσθήκη της κλιματικής αλλαγής στους στόχους της ευρωπαϊκής περιβαλλοντικής πολιτικής.

Επικύρωση Πρωτοκόλλου Κιότο για την κλιματική αλλαγή (2008-2012)

6η Περίοδος (2013-2020): Ο δρόμος προς την Πράσινη Ανάπτυξη

7^ο Πρόγραμμα Δράσης (2013-2020): Ευημερία εντός των ορίων του πλανήτη μας

Συμφωνία των Παρισίων (COP21) για την κλιματική αλλαγή (2015)

Με το βλέμμα στραμμένο στην Κοινή Αγορά (1952-1971)

- Οι ιδρυτικές Συνθήκες δεν έκαναν καμία αναφορά σχετικά με την προστασία του περιβάλλοντος και δεν έδωσαν στα κοινοτικά όργανα καμία εξουσία για συνεργασία.
- Η δημιουργία της κοινής αγοράς και της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων αποτελούσαν τους πρωταρχικούς στόχους της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Στόχος των πρώτων περιβαλλοντικών μέτρων:

- εξάλειψη των εμποδίων για την άσκηση ελεύθερου εμπορίου
- εναρμόνιση των εθνικών περιβαλλοντικών ρυθμίσεων.

⇒ **Δυναμική ερμηνεία των άρθρων 235 και 100**

⇒ νομική βάση για τις πρώτες περιβαλλοντικές οδηγίες (Οδηγίες 67/548, 70/220 και 72/306)

⇒ παρεπόμενες του πρωταρχικού στόχου της Κοινότητας, δηλαδή της οικοδόμησης της κοινής αγοράς.

Περιβαλλοντική «Επανάσταση» (1972-1986)

Οκτώβριος 1972: Δήλωση των κρατών-μελών στη σύνοδο κορυφής των Παρισίων για την ανάγκη διαμόρφωσης μιας κοινοτικής περιβαλλοντικής πολιτικής.

3 Πολυετή Προγράμματα Δράσης

Γιατί;

- Οικολογικές καταστροφές έφεραν στο προσκήνιο τις αρνητικές συνέπειες των ανθρώπινων δραστηριοτήτων στο περιβάλλον.
- Ευαισθητοποίηση της κοινής γνώμης και της επιστημονικής κοινότητας για τις περιβαλλοντικές συνέπειες της οικονομικής ανάπτυξης.

Καταλυτικό ρόλο, όμως, στη εξέλιξη αυτή διαδραμάτησαν...

- 1) Η πραγματοποίηση της πρώτης Διάσκεψης των Η.Ε. για το Περιβάλλον στη Στοκχόλμη το 1972.
- 2) Ο φόβος του οικολογικού προστατευτισμού, δηλαδή της χρήσης εθνικών περιβαλλοντικών κανόνων ως μη δασμολογικών εμποδίων, που δημιούργησε την ανάγκη εναρμόνισης των περιβαλλοντικών προτύπων εντός της Κοινότητας.

Επίσημη αναγνώριση της κοινοτικής αρμοδιότητας (1987-1992)

Ενιαία Ευρωπαϊκή Πράξη (1987): Προσθήκη του νέου Κεφαλαίου VII για το περιβάλλον, επέκταση της ειδικής πλειοψηφίας στη ψηφοφορία των περιβαλλοντικών προτάσεων της Επιτροπής.

Γιατί η ΕΕΠ μερίμνησε για την ισχυροποίηση της δράσης της Κοινότητας στα περιβαλλοντικά θέματα;

- **Πρώτον**, η εμπειρία των προηγούμενων χρόνων είχε κάνει σαφές ότι τα εμπόδια στην ελεύθερη αγορά και, κυρίως, στο εμπόριο δεν προέρχονται μόνον από τις δασμολογικές και φορολογικές ρυθμίσεις, αλλά, μεταξύ άλλων, και από τις διαφορετικές εθνικές περιβαλλοντικές πολιτικές.
- **Δεύτερον**, η Επιτροπή και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο ενθάρρυναν σε μεγάλο βαθμό την επίσημη αναγνώριση της κοινοτικής αρμοδιότητας στον περιβαλλοντικό τομέα, εκτιμώντας ότι, κατ' αυτόν τον τρόπο, θα αυξήσουν την πολιτική επιρροή τους στο κοινοτικό σύστημα.
- **Τρίτον**, η διεθνοποίηση των περιβαλλοντικών προβλημάτων και το αυξανόμενο ενδιαφέρον της διεθνούς κοινότητας για τους παγκόσμιους περιβαλλοντικούς κινδύνους, όπως η κλιματική αλλαγή, εκλήφθησαν από την ΕΚ ως μια μοναδική ευκαιρία για να ισχυροποιήσει τη θεσμική της παρουσία στη διαδικασία διαμόρφωσης της διεθνούς περιβαλλοντικής πολιτικής.

(Σύγκληση της πρώτης Παγκόσμιας Διάσκεψης για το Κλίμα το 1979, που πραγματοποιήθηκε υπό τον ΟΗΕ στη Γενεύη)

Επίσημη αναγνώριση της κοινοτικής αρμοδιότητας (1987-1992)

⇒ *Η σύνδεση των περιβαλλοντικών προτεραιοτήτων και των οικονομικών στόχων αντί να αποδυναμώνεται, με την πάροδο του χρόνου ολοένα και ισχυροποιείται.*

Σταδιακή αλλαγή της στρατηγικής προσέγγισης της ΕΚ στον τομέα του περιβάλλοντος, η οποία συνδέεται άρρηκτα με την οικονομική συγκυρία.

- Η πτώση του ρυθμού οικονομικής ανάπτυξης, τα υψηλά ποσοστά ανεργίας και ο αυξανόμενος διεθνής ανταγωνισμός αποθάρρυναν τα κράτη-μέλη να υιοθετήσουν αυστηρά περιβαλλοντικά μέτρα, τα οποία γίνονταν αντιληπτά ως οικονομική απειλή για την ευρωπαϊκή βιομηχανία.
 - Άρχισαν να διαφαίνονται τα όρια της παραδοσιακής προσέγγισης εντολών και ελέγχου (command-and-control) και να αυξάνονται οι υποστηρικτές υπέρ της απορρύθμισης και της χρήσης οικονομικών και φορολογικών μέσων, μεταξύ αυτών, συγκαταλέγονται οι σκανδιναβικές χώρες, η Ολλανδία και η Γερμανία.
- Στο 4^ο πρόγραμμα δράσης για το περιβάλλον (1987-1992) διερευνάται, για πρώτη φορά, η ανάγκη χρήσης αγορακεντρικών μηχανισμών.
 - Ωστόσο, ο επαναπροσανατολισμός της στρατηγικής προσέγγισης εδραιώνεται και αντανakλάται έμπρακτα στην πολιτική που ακολουθείται την περίοδο 1993-2000.

Προς την ολοκλήρωση της κοινοτικής πολιτικής περιβάλλοντος (1992-2002)

Συνθήκη του Μάαστριχτ (1992):

- Η ειδική πλειοψηφία ως κανόνας λήψης αποφάσεων στον τομέα του περιβάλλοντος
- Η προστασία του περιβάλλοντος στους πολιτικούς στόχους της ΕΕ
- Στους στόχους συμπεριλαμβάνεται και «η προώθηση, σε διεθνές επίπεδο, μέτρων για την αντιμετώπιση των περιφερειακών ή παγκόσμιων περιβαλλοντικών προβλημάτων»

Συνθήκη Άμστερνταμ (1997):

- Ενίσχυση του ρόλου του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, προβλέποντας την αντικατάσταση της διαδικασίας συνεργασίας με εκείνη της συναπόφασης, κατά την οποία το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο έχουν ίση νομοθετική εξουσία.

Η ΕΕ συμμετέχει πιο ενεργά στις διαπραγματεύσεις και ενθαρρύνει τη σύναψη συμφωνιών στο πλαίσιο διεθνών οργανισμών, αλλά και σε διμερές επίπεδο με τρίτες χώρες.

Προς την ολοκλήρωση της κοινοτικής πολιτικής περιβάλλοντος (1992-2002)

5^ο πρόγραμμα δράσης «Στόχος η Αειφορία» : το μόνο βιώσιμο κοινωνικό-οικονομικό μοντέλο

- **Βιώσιμη Ανάπτυξη:** «η συνεχής οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη που δεν οδηγεί σε καταστροφή του περιβάλλοντος και των φυσικών πόρων από τους οποίους εξαρτώνται οι ανθρώπινες δραστηριότητες και η περαιτέρω ανάπτυξη»
- Ίδιος ορισμός με Brundtland Commission (1987)
- Ανάπτυξη κοινοτικής στρατηγικής στον τομέα της κλιματικής αλλαγής

Το 5ο Πρόγραμμα Δράσης για το Περιβάλλον προωθεί την οριζόντια κοινοτική δράση, λαμβάνοντας υπόψη **όλους τους παράγοντες ρύπανσης: βιομηχανία, ενέργεια, γεωργία, τουρισμό και μεταφορές**

Εδραίωση της ευρωπαϊκής περιβαλλοντικής πολιτικής (2002-2012)

- **Αξιολόγηση του 5^{ου} Προγράμματος δράσης για το περιβάλλον & έκθεση του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Περιβάλλοντος (ΕΟΠ) για την κατάσταση του περιβάλλοντος το 1999** συνθέτουν μια αμφίσημη εικόνα της αποδοτικότητας της κοινοτικής περιβαλλοντικής πολιτικής.
- **Σημαντική πρόοδος** ιδίως σε ότι αφορά:
 - α) τη βελτίωση της νομοθεσίας
 - β) την καθιέρωση νέων και βελτιωμένων μέσων για την προστασία του περιβάλλοντος και
 - γ) την ενεργό συμμετοχή της Κοινότητας στην οικοδόμηση διεθνούς συνεργασίας στον τομέα του περιβάλλοντος.
- **Ελλιπής πρόοδος** όσον αφορά την **εφαρμογή του κοινοτικού δικαίου περιβάλλοντος** και την **ενσωμάτωση της περιβαλλοντικής συνιστώσας** σε άλλες πολιτικές.
- Το περιβαλλοντικό δίκαιο παρέμεινε την περίοδο 1993-2000 στις πρώτες θέσεις με τους **υψηλότερους αριθμούς παραβάσεων** από τα κράτη-μέλη.
- Οι **εκτεταμένες διαβουλεύσεις που απαιτούνται μεταξύ πολλών διαφορετικών φορέων με αντικρουόμενα συνήθως συμφέροντα**, όπως η Γενική Διεύθυνση XI, το Κοινοβούλιο, οι αντιπρόσωποι των κρατών-μελών, οι περιβαλλοντικές ΜΚΟ και η επιχειρηματική κοινότητα, συνεχίζουν να καθιστούν τη διαδικασία ενσωμάτωσης των περιβαλλοντικών απαιτήσεων ακόμη πολύ δύσκολο εγχείρημα.

Εδραίωση της ευρωπαϊκής περιβαλλοντικής πολιτικής (2002-2012)

- Ο απολογισμός αυτός αποτέλεσε τη βάση για την έναρξη διαβουλεύσεων το 1999 με πρωτοβουλία της Επιτροπής για την **κατάρτιση του 6^{ου} προγράμματος δράσης για το περιβάλλον (2002-2012)**
 - Νέο συνεργατικό πρότυπο => win-win solutions – βελτίωση εφαρμογής
 - Πραγματοποιήθηκαν συναντήσεις σε εθνικό και κοινοτικό επίπεδο μεταξύ όλων των εμπλεκόμενων φορέων (επιχειρήσεις/βιομηχανία και περιβαλλοντικές ΜΚΟ), καθώς και εκπροσώπων των κρατών που βρίσκονταν σε διαδικασία προσχώρησης.

Συνθήκη της Λισσαβόνας (2009)

1. Νέο κεφάλαιο XXI για την ενέργεια

Στόχοι ενεργειακής πολιτικής:

- εξασφάλιση της ομαλής λειτουργίας της ενεργειακής αγοράς μέσω του ενεργειακού εφοδιασμού
 - ενίσχυση της ενεργειακής απόδοσης και της εξοικονόμησης ενέργειας
 - ανάπτυξη νέων και ανανεώσιμων μορφών ενέργειας
- ### 2. Προσθήκη της κλιματικής αλλαγής στους στόχους της ευρωπαϊκής περιβαλλοντικής πολιτικής
- Δεν μεταβάλλει αρμοδιότητες, αλλά παρέχει μια πιο ισχυρή εντολή προς την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να συμμετάσχει στις διεθνείς διαπραγματεύσεις για την κλιματική αλλαγή

Διεθνές Επίπεδο: 2002- Επικύρωση Πρωτοκόλλου Κιότο για την κλιματική αλλαγή (2008-2012)

Ο δρόμος προς την Πράσινη Ανάπτυξη (2013-2020)

7ο Πρόγραμμα Δράσης (2013-2020): Ευημερία εντός των ορίων του πλανήτη μας

Στηρίζεται σε στρατηγικές πρωτοβουλίες:

- Χάρτη πορείας για την αποδοτική χρήση των φυσικών πόρων
- Στρατηγική του 2020 για τη βιολογική ποικιλότητα
- Χάρτη πορείας για τη μετάβαση σε μια ανταγωνιστική οικονομία χαμηλών επιπέδων ανθρακούχων εκπομπών έως το 2050

Εννέα προτεραιότητες:

- η προστασία της φύσης
 - μεγαλύτερη ανθεκτικότητα των οικοσυστημάτων
 - η βιώσιμη οικονομική μεγέθυνση με αποδοτική χρήση πόρων και χαμηλή εκπομπή άνθρακα και
 - ο αγώνας κατά των περιβαλλοντογενών απειλών για την υγεία.
-
- ✓ Ανάγκη για καλύτερη εφαρμογή της ευρωπαϊκής περιβαλλοντικής νομοθεσίας
 - ✓ Ενσωμάτωση των περιβαλλοντικών πτυχών στις άλλες πολιτικές

Διεθνής Συμφωνία των Παρισίων (2015) για την κλιματική αλλαγή

Η περιβαλλοντική πολιτική της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Με μια ματιά

- Η ΕΕ έχει συμβάλει καταλυτικά στην προαγωγή και εμπέδωση της διεθνούς συνεργασίας για την προστασία του περιβάλλοντος και ιδίως για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής.
- Η ΕΕ αντιπροσωπεύει ένα μικρόκοσμο του παγκόσμιου προβλήματος → «περίπτωση δοκιμής ή ελέγχου» για το διεθνές πλαίσιο.

Σε ευρωπαϊκό επίπεδο:

- ✓ 3 Επίτροποι - Χαρτοφυλάκια: 1) Κλίμα & Ενέργεια, 2) Ενεργειακή Ένωση 3) Περιβάλλον, Θαλάσσια Πολιτική και Αλιεία
- ✓ 7 Πολυετή Προγράμματα Δράσης: Θέτουν στόχους και προτεραιότητες
- ✓ Οριζόντιες στρατηγικές π.χ. Ευρώπη 2020 «έξυπνη, βιώσιμη και χωρίς αποκλεισμούς ανάπτυξη»
- ✓ Εκτίμηση περιβαλλοντικών επιπτώσεων
- ✓ Διαβούλευση όλων των εμπλεκόμενων μερών (επιχειρήσεις, κοινωνία των πολιτών)
- ✓ Περίπου 120 κανονιστικά μέτρα (οδηγίες, κανονισμοί, αποφάσεις)
- ✓ Οικονομικά εργαλεία

Σε διεθνές επίπεδο:

- ✓ Έχει επικυρώσει 48 Διεθνείς και Περιφερειακές Περιβαλλοντικές Συμβάσεις

Γενικές Αρχές Περιβαλλοντικής Πολιτικής

- **Αρχές της προφύλαξης και της πρόληψης**

Η αρχή της προφύλαξης καθιστά δυνατή την ταχεία αντίδραση ενόψει ενδεχομένου κινδύνου για την υγεία των ανθρώπων, των ζώων και των φυτών ή για την προστασία του περιβάλλοντος.

- **Αρχή της διόρθωσης της ρύπανσης στην πηγή**

Παρέμβαση στην ίδια την πηγή. Διόρθωση της επιβλαβούς δραστηριότητας (π.χ. πρέπει όχι μόνο να θεσπιστούν στόχοι ποιότητας, αλλά ακόμα και να μειωθεί η ρύπανση επιβάλλοντας στους ρυπαίνοντες νέες κατάλληλες τεχνολογίες).

- **Αρχή «ο ρυπαίνων πληρώνει»**

Οι φορείς που ασκούν ορισμένες επαγγελματικές δραστηριότητες όπως π.χ. μεταφορά επικίνδυνων ουσιών, οφείλουν να λαμβάνουν προληπτικά μέτρα σε περίπτωση άμεσης απειλής για το περιβάλλον. Εάν έχει ήδη προκληθεί βλάβη, οφείλουν να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα για να την αποκαταστήσουν και να πληρώσουν τη δαπάνη.

- **Αρχή ενσωμάτωσης**

Οι δραστηριότητες της Κοινότητας σε άλλους τομείς (γεωργική πολιτική, κοινωνική πολιτική, περιφερειακή πολιτική, βιομηχανική πολιτική, ενεργειακή πολιτική, κ.λπ.) πρέπει να λαμβάνουν υπόψη τους την ανησυχία για την προστασία και βελτίωση του περιβάλλοντος

Εργαλεία περιβαλλοντικής πολιτικής

A) Κανονιστική προσέγγιση (Command and Control)

- Στόχος είναι η άμεση αντιμετώπιση του αιτίου που προκαλεί περιβαλλοντική υποβάθμιση μέσω του περιορισμού ή της απαγόρευσης ενός υλικού, μιας δραστηριότητας κλπ.
- Θέτει τα ΠΡΕΠΕΙ και τα ΜΗΝ

Ευρωπαϊκή νομοθεσία - περίπου 120 κανονιστικά μέτρα (οδηγίες, κανονισμοί, αποφάσεις)

B) Οικονομικά εργαλεία πολιτικής

- Αποσκοπούν στην παροχή κινήτρων των καταναλωτών και των εταιρειών για την ενθάρρυνση ή αποθάρρυνση της χρήσης τεχνολογιών, πρώτων υλών, πρακτικών που συνδέονται με την περιβαλλοντική υποβάθμιση.
- Μηχανισμός μεταβολής των τιμών και του κόστους -οφέλους

Κύρια οικονομικά εργαλεία:

- Ευρωπαϊκό Σύστημα Εμπορίας Ρύπων – εμπορεύσιμα δικαιώματα εκπομπών άνθρακα
- Περιβαλλοντικοί φόροι
- Επιδοτήσεις
- Φοροαπαλλαγές

Εργαλεία περιβαλλοντικής πολιτικής

Λόγοι υιοθέτησης οικονομικής προσέγγισης:

- A) Δυσκολίες αποτελεσματικής εφαρμογής των κανονιστικών πολιτικών λόγω αδυναμιών του κρατικών μηχανισμών ελέγχου και επιβολής
- B) Μειωμένη ευελιξία των κανονιστικών πολιτικών ως προς το σχεδιασμό, την εφαρμογή και την αναπροσαρμογή τους.
- Γ) Εφαρμογή της αρχής «ο ρυπαίνων πληρώνει»

Τομείς της Περιβαλλοντικής Πολιτικής της ΕΕ

Διατήρηση της Βιοποικιλότητας

- ✓ Το 2011 η ΕΕ δεσμεύθηκε να σταματήσει την απώλεια της βιοποικιλότητας και την υποβάθμιση των οικοσυστημάτων μέχρι το 2020.
- ✓ Από το 1992, το LIFE αντιπροσωπεύει το σημαντικότερο χρηματοδοτικό μέσο για την προστασία της βιοποικιλότητας στην ΕΕ.

Αντιμετώπιση της Κλιματικής Αλλαγής

- ✓ Πρωτόκολλο του Κιότο (2008-2012), Στόχοι 20 20 20, Συμφωνία Παρισίων (2016) με ορίζοντα το 2030

Ατμοσφαιρική ρύπανση και ηχορύπανση

- ✓ Ουσίες όπως το διοξείδιο του θείου (SO_2), το μονοξείδιο του άνθρακα (CO), το βενζόλιο (C_6H_6) και ο μόλυβδος (Pb) μειώθηκαν σημαντικά σε σχέση με τα επίπεδα του 1970.
- ✓ Ποιότητα του ατμοσφαιρικού αέρα, Οδικές μεταφορές, Βιομηχανικές εκπομπές

Προστασία και διαχείριση των υδάτων

- ✓ Οδηγία πλαίσιο (2000) για τα ύδατα & διεθνείς συμφωνίες για τη ρύπανση, την ποιότητα και την ποσότητα των υδάτων.

Τομείς Περιβαλλοντικής Πολιτικής της ΕΕ

Αποδοτική Χρήση των Πόρων και Διαχείριση των αποβλήτων

- ✓ Το 2011, το 37% των αποβλήτων απορριπτόταν σε χωματερές, το 23% αποτεφρωνόταν και λιγότερο από 40% υφίστατο ανάκτηση, ανακύκλωση ή επαναχρησιμοποίηση.
- ✓ Οδηγίες για διαχείριση αποβλήτων, ανακύκλωση, ραδιενεργά απόβλητα, επεξεργασία και διάθεση αποβλήτων (χώροι υγειονομικής ταφής).

Ενεργειακή Απόδοση - Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας

- ✓ Στόχοι βελτίωσης της ενεργειακής αποδοτικότητας και αύξηση της παραγωγής από ανανεώσιμες πηγές.
- ✓ Οικολογική σήμανση και επισήμανση της κατανάλωσης ενέργειας.

Προστασία του Θαλάσσιου Περιβάλλοντος

- ✓ Στρατηγική για τη Γαλάζια Ανάπτυξη, Θαλάσσιες Προστατευόμενες Περιοχές, Θαλάσσιος Χωροταξικός Σχεδιασμός

Σε περίπτωση που θέλετε να χρησιμοποιήσετε υλικό από τις διαφάνειες, καθώς προστατεύονται από πνευματικά δικαιώματα, παρακαλείστε να αναφέρετε την πηγή ως εξής:

Αβράμη Λυδία (2020) *Ευρωπαϊκή Πολιτική για την Κλιματική Αλλαγή: Σεμινάρια για καθηγητές δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης*, Αθήνα: Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής, ΕΚΠΑ.



Copyright © 2020

Εργαστήριο Ευρωπαϊκής Ενοποίησης και Πολιτικής

Αιόλου 42-44, 105 60 Αθήνα

Τηλ: 210 368 8945, 210 368 8963

e-mail: info-eeep@pspa.uoa.gr

Με την επιφύλαξη παντός δικαιώματος